

**Jennie
Godfrey**

Host

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Seznam podezřelých věcí

Třináct obětí, jeden sériový vrah a dvě
školačky na stopě zločinu.

**Jennie
Godfrey**

**Seznam
podezřelých
věcí**

Jennie Godfrey

Brno 2026

**Přeložila
Anna Halfarová**

**Seznam
podezřelých
věcí**

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice
2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The List of Suspicious Things

Copyright © Jennie Godfrey, 2024

Published by arrangement with Rachel Mills Literary Ltd.

Translation © Anna Halfarová, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3143-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-3144-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3145-5 (MobiPocket)

S láskyplnou vzpomínkou na Davida Godfreye

POZNÁMKA AUTORKY

V severní Anglii žije celá generace dospělých, kterou v dětství strašil přízrak vraha Petera Sutcliffa. Jedna z mých nejživějších raných vzpomínek se vztahuje ke dni, kdy ho dopadli a kdy se ukázalo, že ho znal můj otec. Dodnes mě děsí, jak blízko se k naší rodině dostal.

Tato kniha je poctou obětem, přeživším a také dětem, ze kterých jsou už dospělí a ke kterým sama patřím. *Seznam podezřelých věcí* je milostným dopisem, který jsem napsala hrabství Yorkshire.

Přání

1

Miv

Říct, že to všechno začalo vraždami, by bylo zjednodušení, ve skutečnosti to začalo, když se Margaret Thatcherová stala premiérkou.

„Aby ženská vedla zemi, to prostě není správné. Nejsou na to dělané,“ mudrovala tetička Jean v den, kdy byly vyhlášeny výsledky voleb. „Jako by ta banda předtím nebyla dost hrozná. Ta Yorkshire dovede do pekel, to vám teda povídám.“

Pobíhala po naší malé kuchyňce a rázně utírala linku, kterou jsem uklidila už před chvílí. Já jsem seděla u stolu s oloupanou laminátovou deskou, na sobě jsem měla hnědooranžovou školní uniformu a do cedníku jsem loupala hrášek. Vždycky když se nedívala, hodila jsem si pár kuliček do pusy. Chtěla jsem podotknout, že teta Jean je taky žena jako Margaret Thatcherová, ale teta nesnášela, když jí někdo skákal do řeči, a navíc jsme tu byly samy dvě, takže před jejími argumenty, kterých měla pěknou řadu, nebylo úniku. Bylo jich tolik, že je začala číslovat.

„Tak za prvé,“ pokývala hlavou, až jí šedivé kudrlinky poskočily, „stačí se na ni jenom podívat a hned vidíš, co

s ženskýma dělá moc: ztvrdnou. Stačí jeden pohled a poznáš, že je bezcitná, no ne?“ Aby podtrhla význam svých slov, vzala z odkapávače vařečku a zamávala mi s ní před očima.

„Hmm,“ zabručela jsem.

Chvilku jsem si pohrávala s myšlenkou, že sem tam přikývnu a přitom si budu tajně číst knížku, jejíž roh jsem zatížila cedníkem, aby držela otevřená. Jenomže zatímco sluch tetičky Jean za moc nestál, její další smysly byly ostré jako břitva a ona by vmžiku zavětrila, že nedávám pozor.

„Za druhé, už sebrala mlíko těm ubohým děckám a taky vzala práci tvrdě pracujícím chlapům.“

Věděla jsem, že v tomhle bodě má aspoň částečně pravdu. Říkanka „Thatcherová, Thatcherová, mlíko vzala, nic nedala“ se v naší škole ještě pořád dala zaslechnout, i když už uběhlo pěkných pár roků, co zatrhla rozdávání láhví s odporně vlašným mlékem, které jsme museli denně pít.

„A za třetí, každých pár minut tu někoho zamordujou. Díky tomu je teď Yorkshire slavný, díky mrtvým holkám.“

Tetička odložila vařečku a otevřela dveře naší prastaré lednice se zarezlými rohy, která na protest zaskřípala. Když zjistila, co všechno uvnitř schází, nespokojeně zamlaskala a vytáhla ošoupaný sešit s kroužkovou vazbou, který neustále nosila u sebe. Z kroužků vyndala podobně otlučený pahýlek tužky a olízla ho.

„Máslo, mléko, sýr.“

Viděla jsem, jak si ta slova slabikuje, zatímco je úhledně zapisuje anglickým krasopisem, na který byla tak pyšná. Tetička Jean v životě nestrpěla žádný nepořádek, všechno vždycky srovnala do řady. Občas mě napadlo, jestli nedělá

to samé i s naší rodinou. Dopsala seznam, zavřela lednici-ku a podívala se na mě.

„A ani to nejsou obyčejné holky, ale *tamty ženské*.“

Strašně ráda bych se zeptala, jaký typ žen tím myslí, jest-li jsou třeba stejné jako Margaret Thatcherová. Vždycky mě zajímaly ženy, které tetička Jean neschvalovala — a že jich bylo —, ale už jsem věděla, že ode mě neočekává ani nevyžaduje žádný komentář. A tak jsem dál mlčela, jenom jsem se pohodlněji uvelebila, zatímco tetička opakovala své názory jako kolovrátek. Na ty vraždy jsem se jí ale ptát nepotřebovala. Každý v Yorkshiru věděl, že se tu usadil bubák, který má kladivo a nenávidí ženy.

Poprvé jsem o yorkshirském Rozparovači slyšela před dvěma lety, krátce před mými desátými narozeninami. Všichni jsme seděli u nás v obýváku: já, máma, táta a tetička Jean. Bylo to krátce poté, co se k nám tetička musela nastěhovat, a já jsem si na její přítomnost ještě pořád zvykla a snažila se plnit všechny požadavky, které na mě měla. Snažila jsem se nebýt vidět, nebýt slyšet, ale navzdory všemu úsilí mě moje povaha vždycky zradila a v nečekanou chvíli se vydrala znovu na povrch.

V černobílé televizi posazené na policice zrovna běžely večerní zprávy. Máma, táta a tetička Jean seděli na pohovce a vzhlíželi k ní, jako kdyby v kostele poslouchali kázání. Jednou týdně jsem si myla vlasy a dnes jsem je zrovna měla mokré a díky tomu jsem mohla sedět v křesle, které bylo většinou rezervované pro mámu, když sešla dolů. Křeslo stálo hned vedle plynového přímotopu, jehož mřížka jasně žhnula, a když jsem se k ní otočila, zahřívala mi obličej.

Jinak byla v místnosti taková zima, že člověk viděl obláčky vlastního dechu. Zrovna jsem pozorovala hnědé, oranžové a hořčicové obrazce na našem koberci, připomínající vzory, které jsme kreslili na spirografu, co jsem dostala loni na Vánoce, když mi došlo, že se nálada v místnosti změnila, jako by z ní někdo vysál všechnen vzduch. Byl to podobný pocit, jako když jsme se ve škole všichni z plných plic nadechli a tak dlouho zadržovali dech, dokud jsme celí nezčervenali a se smíchem a hekáním nezačali lapat po vzduchu.

Odtrhla jsem oči od koberce, na obrazovce se objevil vážně se tvářící policista, ověncený různými vyznamenáními. Všimla jsem si, jak táta upřeně pozoruje mámu, jako by kontroloval, jestli je naživu. Když se nedočkal žádné reakce, obrátil se na tetu Jean a obočí mu létalo nahoru a dolů. Vždycky jsem se tomu smála. Jenomže teď na tom nic vtipného nebylo. Nechápala jsem, co se děje.

„Mohu potvrdit, že dvaadvacetiletá Jean Jordanová je šestou obětí yorkshirského Rozparovače. Jedná se o brutální vraždu. Byla udeřena do hlavy tupým předmětem a utrpěla množství řezných ran. Jde o další prostitutku...“

Narovnala jsem se, tohle slovo jsem ještě nikdy neslyšela. Táta v tu chvíli zakašlal a přehlušil televizi, tetička Jean se postavila, aby přepnula program, ale já už jsem vyhrkla: „Co je to prostitutka?“

Táta a tetička Jean si vyměnili další pohled. Táta se zavrtěl, teta ztuhla. Máma dál nepřítomně zírala na obrazovku, jen nepatrný záblesk v očích prozradil, že něco vnímá, ten ale zmizel stejně rychle, jako se objevil. Na mě se nikdo nedíval.

Nakonec se ozval táta: „Ehm, to je někdo... někdo, kdo pomáhá policii.“

„Dáš si před spaním meltu?“ zeptala se mě tetička Jean hlasem tvrdým jako kámen, zamířila ven z pokoje a mně pokynula, ať jdu za ní. Když jsem se vrátila, v televizi běžel úplně jiný program a celý ten rozhovor jako by se nikdy neodehrál.

Od toho dne Rozparovač číhal všude kolem. Ve škole jsme si už nehráli na normální honěnou, ale na „Rozparovače“, což bylo mnohem strašidelnější. Kluci z naší třídy si své lesklé bundy proti dešti zapnuli jenom u krku, a když pobíhali kolem, bundy okolo nich vlály jako křídla dravých ptáků. Líтали po hřišti a naháněli nejhezčí holky, včetně mé nejlepší kamarádky Sharon, a ty před nimi s křikem prchaly. Já jsem se o jeho oběti moc nezajímala, jenže pak byla pár dní před volbami zabita devatenáctiletá Josephine Whitakerová, úřednice stavební spořitelny.

Táta odešel do hospody a na kuchyňském stole nechal položené noviny. Zvedla jsem je, abych je uklidila, protože tetička Jean nesnášela nepořádek. Nejvíc mi v paměti utkvěly obrázky na titulní straně: Josephinina usměvavá tvář s velkýma očima olemovaná hustými, tmavými vlasy a vedle ní fotky jejího částečně zakrytého těla v tamním parku. Utržila dvacet jedna ran šroubovákem.

Měla jsem pocit, že umřel někdo, koho jsem znala. Možná za to mohl její věk, byla ještě dost mladá na to, aby o ní muži v televizi mluvili jako o „dívce“, a jen o pár let starší než já. Možná to bylo proto, jakými slovy ji popisovali: „nevinná“ a „počestná“. Nepatřila mezi *tamty ženské*, jak je nazývala tetička Jean. Na ty fotky jsem se dívala pořád dokola,

přeskakovala jsem očima z jedné na druhou a srdce mi bušilo až v uších.

V den voleb se táta vrátil domů pozdě. Už jsem seděla u stolu natěšená na večeri a čekala jsem, až si umyje ruce a přidá se k nám. Když si ke mně přisedl, kuchyní zavanula vůně mužského potu a písku na ruce. Rozcuchal mi vlasy, což byl jeden ze vzácných projevů jeho náklonnosti.

„Už je to skoro hotové, Austine,“ oznámila tetička Jean. Pokývala hlavou a položila před něj kouřící šálek čaje. Já jsem se nedočkavě zavrtěla. „Nechej toho, Miv,“ napomenula mě. „Jsi jako pytel blech, chvíli neposedíš.“

Okamžitě jsem ztuhla, svésila jsem hlavu a kousla se do rtu. Máma mi tohle kdysi pořád opakovala. Jenomže se přitom vždycky usmívala.

„Jestli nevíš, co se sebou, tak zanes tohle nahoru,“ narážala mi tetička Jean a podala mi táč s miskou, ze které se linula hustá, výrazná vůně rajčatové polévky. V břichu mi ještě hlasitěji zakručelo. Otočila jsem se — opotřebované křeslo v obývacím pokoji bylo prázdné. Dneska musel být špatný den.

S očima přišpendlenýma na táč jsem krůček po krůčku vystoupala po úzkých schodech, pěkně pomalu, aby z mísky nevyšpláchla ani kapka. Nahoře jsem jídlo postavila před zavřené dveře do ložnice, jemně jsem na ně zaťukala a s napětím čekala, jestli něco uslyším. Nic. Po špičkách jsem se vrátila dolů. Ve chvíli, kdy jsem došlápla na poslední schod, se ozvalo téměř neslyšné zasténání dveří a já si s úlevou oddechla. Aspoň že jí. Dnešek přece jen nebude tak strašný.

V kuchyni si teta mezitím sundala zástěru, na sobě měla svůj oblíbený svetr se záplatami na loktech, který nosila zapnutý až ke krku. Tetička prostě měla ráda věci pod kontrolou, své naškrobené lokny strkala jednou týdně pod vysoušecí helmu v kadeřnictví a její silné tělové punčochy neukazovaly ani kousíček kůže. Právě teď krájela velký masový koláč a dávala ho na talíře. Táta se začel do nejnovějších výsledků kriketu v *Yorkshire Chronicle*, ale jakmile před ním přistálo jídlo, noviny zavřel. Při jídle jsme všichni tři seděli namačkaní okolo kulatého stolu.

Než se k nám tetička Jean přistěhovala, večereli jsme s podnosy na sedačce a u toho měli puštěnou telku, občas někdo hlučel, občas se někdo zasmál. Když se před pár lety stávkovalo a nešla elektřina ani topení, máma z toho dokázala udělat hru. Předstírala, že táboříme, a tak jsme jedli u svíček, na hlavě jsme měli naražené kulichy a zpívali jsme písničky k táboráku. Sice jsme tehdy večereli za tmy, ale život byl plný světla, ne téhle nudné šedi, která na nás padla, když máma přestala mluvit a tetička Jean se chopila příležitosti, aby tuhle mezeru vyplnila.

Tetička si odkašlala a prostor mezi námi ještě zmenšila, když vedle talířů položila svůj sešit a otevřela ho. Poznamenala si ještě pár dalších bodů, proč je Margaret Thatcherová *katastrofa pro zemi, a speciálně pro Yorkshire*. A vše, co měla na papíře, do puntíku přesně opakovala nahlas.

Táta beze slova jedl koláč a oči upíral na talíř před sebou. Nedal nijak najevo, že poslouchá, zatímco tetička přednášela ty samé důvody, které mi říkala už o něco dřív, a jako bonus přidala názor, že „ženy, co si moc vyskakují,“

a něco jménem „imigrace“ mohou za to, že to s Yorkshirem jde pěkně z kopce.

Povzdechla si a tuhé vlny se jí rozhoupaly. „Já ti nevím, Austine. Občas si říkám, proč to rovnou nevzdáme a nepřestěhujeme se na jih.“

Zarazila jsem se, vidlička zůstala viset na půl cesty mezi mojí pusou a talířem. To myslela vážně? V naší rodině představoval jih ještě horší osud než smrt. „Jsme Yorkshiřani skrznaskrz,“ říkávala tetička Jean. „V žilách nám odnepaměti proudí vřesoviště a textilky.“

Kousek koláče, který se pohupoval na konci vidličky, jsem vrátila zpátky na talíř, hlad mě přešel. Táta vzhlédl. Bez přemýšlení jsem vyhrkla:

„My se nemůžeme odstěhovat.“

Samotnou mě překvapilo, jak nahlas jsem to řekla. Oba se na mě podívali.

„Myslíš?“ opáčil táta a vypadal pobaveně. Zato tetička Jean neměla ve tváři ani kapku pochopení.

„Ty budeš dělat, co ti nakážeme,“ zpražila mě a ukázala na můj talíř, jako by tím chtěla říct: *A k tomu patří i to, že sníš večeři.*

„Jenomže tady máme VŠECHNO,“ pokračovala jsem a měla jsem tím na mysli svou nejlepší a jedinou kamarádku Sharon. V krku jsem ucítila knedlík a marně jsem se ho pokoušela spolknout. Pláč byl další z věcí, které tetička neschvalovala.

Táta odložil příbor a poprvé se místo na jídlo pořádně podíval na tetičku Jean. Z hromádky chlebů s tlustou vrstvou másla, která stála uprostřed stolu, si vzal jeden krajíc a vytřel jím šťávu z talíře. „Nový začátek by nám všem

mohl prospět. Měli bychom se nad tím zamyslet.“ Pohledem zabloudil ke stropu, nad námi se ozýval zvuk kroků, pomalu a těžce přecházejících sem a tam. Sledovala jsem jeho pohled, a když jsem se podívala zpátky dolů, všimla jsem si, že nás tetička oba pozoruje. V jejích očích jsem uviděla něco, co jsem neuměla pojmenovat a co zmizelo stejně rychle jako talíře, které sklidila ze stolu.

V tu chvíli mi došlo, že je to vážné.

V noci jsem ležela v posteli, němé stíny mého psacího stolu, knihovny a staré těžké ořechové skříňe ozařovaly paprsky měsíce, které dovnitř proklouzly skulinou v závěsech. Měla jsem pocit, že mě z plakátu sledují dávno vybledlé oči pohádkových postaviček Wombles, na které jsem byla už moc velká. Jejich známé obrysy mi zase vehnaly slzy do očí.

Sevřela jsem bočnice postele a prsty přejela po tuhé, kousavé pokrývce, přitom jsem přemýšlela nad tím, jaké by to bylo opustit Yorkshire. Vzpomněla jsem si, jak jsme u nás naposled šli na pálení ohňů. Máma usoudila, že už jsem dost stará na to, abych vyzkoušela horskou dráhu, a když jsme pak letěly vzduchem, měla jsem pocit, že mě to vymrští přes okraj světa. Neřvala jsem zděšením jenom proto, že mě pevně držela za ruku. Pořád si dokážu vybavit teplou vůni perníku, který jsme snědly, voněla jí po něm kůže. Teď už vím, že se to nebude opakovat. Za poslední dva roky jsem zjistila, jak moc se lidi můžou změnit. A když jsem se nemohla spolehnout na lidi, tak jsem potřebovala, aby to vyvažovaly aspoň místa a věci. Nemohli jsme se odstěhovat.

Sáhla jsem po jediné věci, na kterou jsem se *vždycky* mohla spolehnout. Panenky ani plyšáci mi nikdy nepomáhali, místo toho jsem vzala do ruky pořádně osahanou knížku Enid Blytonové, kterou mi máma pořídila na blešáku. Patřila do série se Správnou pětkou, ležela nahoře na hromádce oblečení vedle postele, obálka už se jí krabatila a měla volné listy. Na veřejnosti bych ji už nečetla, na to jsem byla moc velká, ale doma jsem ji brala jako starého kamaráda. Zbožňovala jsem, když Správnou pětku na konci každého dobrodružství obskakovala tetička Fanny a starala se o to, aby měli dostatečný přísun sendvičů.

Nechala jsem se pohltnout známým příběhem a přitom jsem čekala ještě na jednu dávku pravidelného povzbuzení. Od té doby, co máma přestala mluvit, mi táta každý večer chodil dát dobrou noc. Byla to chabá náhražka za to, jak mi máma zpívala, ukolébávala mě do spánku a u toho mě hladila po vlasech. Nikdy si nevybírala hloupé dětské písničky, jenom melodické, smutné písně od Beatles nebo Carpenters, které něžně zpívala svým krásným hlasem. Jenomže to byl jediný okamžik, který jsme s tátou měli pro sebe, a tak se z toho stal vzácný rituál, po kterém odešel dolů a buď se s tetičkou díval na televizi, nebo „si vyrazil na jedno“, což se poslední dobou dělo čím dál častěji. Když se ve dveřích objevila jeho hlava, odložila jsem knížku a hned jsem vypálila:

„To se fakt odstěhuju?“

Vešel dovnitř, usadil se na kraj postele a začal si pohrávat s uvolněnou přízí z háčkovaného přehožu, kterým jsem byla přikrytá.

„Vážně by to bylo tak hrozné?“ zeptal se s úsměvem a kývl ke *Správné pětce*, kterou jsem měla otevřenou na klíně. „Myslel jsem, že máš dobrodružství ráda.“

Překvapeně jsem se na něj podívala. Použití proti mně knížku byla pěkná podpásovka.

„A co kriket?“ zeptala jsem se. „Když nebudeš v Yorkshiru, tak nemůžeš jezdit na zápasy yorkshirského kriketového klubu.“

Kriket byl jediný jazyk, který jsme s tátou sdíleli. Složitá pravidla a názvosloví téhle hry bych dokázala vyjmenovat nazpaměť, i kdyby mě probudili o půlnoci, protože jí byl naprosto posedlý. S oblibou jsme doma žertovali, že si naši skoro ani nepořídili děti, protože by to tátovi komplikovalo výjezdy za yorkshirským týmem. Nakonec jsem to ale nebyla já, kdo mu stál v cestě. Bylo mi jasné, že trochu překrucuju pravidlo hlásající, že za tým mohou hrát jenom rodáci z Yorkshiru, ale ono stejně úplně nefungovalo. Táta se podíval na hodinky, jako by ho půllitr piva očekával v přesný čas. „Yorkshire už není, co býval,“ zamumlal a vstal.

V žaludku se mi zase dala do pohybu horská dráha.

„Kvůli těm vraždám?“

„Jo, ty k tomu taky patříš,“ souhlasil, zatímco šel ke dveřím. „Ale s tím si nedělej starosti,“ slabě se na mě usmál, zhasl velké světlo a pomalu zavřel dveře.

Sáhla jsem pod postel pro baterku, rozsvítila ji a vrátila se zpátky ke čtení. Stačilo pár stránek a moje mysl i tělo se uklidnily, slova na mě zapůsobila jako hypnóza. Bylo mi jasné, že moje oblíbená hrdinka Georgina, které se říkalo George, protože chtěla být kluk a taky kvůli tomu,

že byla „hustá“, by ze stěhování, a dokonce ani z yorkshirského Rozparovače strach neměla. Spíš by povolala zbytek Správné pětky a pokusila se ho chytit.

Co kdyby ho někdo chytil? uvažovala jsem, zatímco jsem usínala. Co kdyby ty vraždy přestaly a my tu mohli zůstat? To bych nikdy nemusela opustit Sharon a mohly bychom být nejlepší kamarádky napořád.

2

Austin

Austin za sebou zavřel vstupní dveře, na chvíli se zastavil a povzdechl si. Napřímil shrbená ramena a křivá záda — pěkně pomalu jako horník, který vylézá z podzemí. Doma teď po něm všichni něco chtěli: aby odpovídal na otázky, staral se o věci, a ještě je opravoval. A tu jedinou věc, kterou by opravit chtěl, opravit nemohl. Venku pocítil, že může zase dýchat. Vydal se na konec ulice a při chůzi si do rytmu kroků odříkával: „Enyky benyky kliky bé,“ přeskakoval popraskané šedé dlaždice a přitom si pohrával s myšlenkou, kam se toho večera vydá. Když došel ke křižovatce, usoudil, že Červený lev je nejbližší, a i když je pátek večer, bude tam nejspíš i největší klid. Většina lidí hned po práci zamířila do hospod v centru města, teprve později se z nich začali přesouvat dál. Nejdůležitější ale bylo, že tam od něj nikdo nebude nic chtít, tedy kromě toho, aby si dal pivo.

Došel k hospodě a zatáhl za těžké černé dveře. Venku bylo ještě světlo, slunce teprve začalo zapadat, ale uvnitř to díky tmavě červeným kobercům a vínově rudé aksamitové tapetě vypadalo, jako by už byla noc. Odhadl to správně, byl

tam klid. Na hnědých stoličkách u hnědého dřevěného baru sedělo jako vždycky pár dohněda oblečených štamgastů, kteří se skláněli nad hnědými püllitry a nad nimi se vznášel dýmový opar.

Austin si objednal pivo a ukázal na hromádku novin vedle jednoho z nich. „Jasně, vem si je,“ zamumlal muž s cigaretou v puse, aniž se na něj podíval. Austin jimi začal listovat, hledal místní rubriku a novinky o kriketu. Celostátní tisk byl vždycky plný kravin a on věděl, že dnes to bude ještě horší. Jediná výhoda byla, že první stránky nezaplňoval Rozparovač. Místo toho z nadpisů tryskalo nadšení a optimismus, které Austin nesdílel. Četl jeden titul za druhým, každý z nich byl ódou na novou premiérku: *Maggie na vrcholu. Maggie to zvládla. Pomůžeme premiérce udělat z Británie zase tu báječnou zemi.*

„Zapíjíš smutek, Austine?“

Vyrušil ho Patrick, malý podsaditý barman, který před něj postavil sklenici s pivem. „Ženská u moci, takže jsme v pěkném průseru, co?“ doplnil, jako by ho ta zpráva spíš pobavila, než trápila. Austin měl na Thatcherovou stejný názor jako jeho sestra a podle jejích dosavadních činů tušil, že to s Yorkshirem a jeho obyvateli půjde dál z kopce. Upil piva, aby se vyhnul odpovědi, ale Pat přišel s ještě horší otázkou.

„Jak to jde doma?“ zeptal se. Aspoň trochu ztlumil hlas, aby ho neslyšeli štamgasti.

„No však víš,“ odpověděl Austin stejně neurčitě, jak se od něj očekávalo. Než mohl Pat něco dodat, odnesl si Austin pivo i noviny k nejmenšímu stolku v hospodě, byl to dřevěný rozviklaný kus rozkládacího nábytku, u kterého stála

jediná židle. Zkusil se ponořit do textu, ale pořád musel myslet na to, co by Marian — Marian, kterou byla *předtím* — řekla na to, že je Thatcherová premiérka. Dokázal si představit, jak by začala vášnivě kázat o právech dělníků, tváře by jí zrůžověly vzrušením a on by se za chvíli neudržel a naklonil by se k ní, aby ji políbil, zatímco ona by se rozesmála a snažila se mu vykroutit. „Austine, já to myslím vážně.“ Povzdechl si, vzduch mu z těla unikl pomalu jako z propíchnuté pneumatiky.

Nemělo smysl si takové věci představovat, ale Patriciova zaobalená otázka ho oklikou vrátila domů. Co si měl myslet o své tiché ženě a tvrdohlavé sestře? Nejvíc ho ovšem bolelo pomyšlení na jejich naivní, zanedbávanou dceru. Sílící pocit viny spláchl douškem piva.

Odhodlaně se rozhlédl po hospodě, jestli tam není někdo, kdo by jeho myšlenky odvedl jinam. Kromě lidí skrčených u baru, kteří už patřili víc k inventáři než k hostům, mu zrak padl na jedinou další osobu. Tenhle muž se hrbil nad pivem a seděl v opačném rohu než Austin, jako by od sebe chtěli být co nejdál. Najednou vzhlédl, jako by na sobě ucítil Austinův pohled, a Austin hned oči odvrátil, protože mu došlo, že tenhle zavalitý člověk s ledově studenými očima je Kevin Collier. A tomu je lepší jít z cesty. Austin se snažil hledět si svého a zároveň nešťoural do životů dalších lidí. Jenomže teď u něj žije jeho sestra, což znamená, že se nemůže vyhnout řečem, které se v takhle malém městě prostě vedou. Podle Jean se Kevin stýkal s „pochybnými existencemi“ a měl okolo sebe „celej klan kluků“, kteří „rostou pro kriminál“. Jeho sestra sice slovy „pochybná existence“ titulovala každého druhého, ale Austin byl jednou

svědkem toho, jak Kevin po někom vystartoval s tágem jenom proto, že na něj ten člověk příliš dlouho zíral. O tom, jestli oční kontakt považoval za agresivní, nebo nevinný, u něj rozhodoval počet vypitých piv. Naštěstí pro Austina to vypadalo, že je ještě brzo a že mu jeho chvilková nerozvážnost projde.

„Zdravíčko, Austine!“

„Zdravíčko, Gary,“ zamumlal Austin, přitom zachytil Patův pohled a oba ve stejný okamžik protočili oči.

Hospoda se rozhlučela, Gary každého zdravil jménem a štamgasty poplácával po ramenou. Následovala ho skupinka jeho kumpánů, kteří se smáli každému jeho slovu a pochlebovačně přikyvovali. Austin nikdy nepochopil, jak je možné, že Garyho obdivuje tolik mladochů. Rozuměl, proč se nad ním rozplývají dívky, byl to rozhodně fešák, ale podle Austina byla tahle hlučná póza „obyčejného kluka“ prostě jenom póza a nic víc. Měl dojem, že to Pat vnímá stejně.

„Dáš si ještě jedno?“ kývl Pat k Austinově prázdné sklenici. Bylo vidět, že oddaluje moment, kdy bude muset jít obsloužit Garyho a jeho partu. Austin se podíval na hodiny. Jeho manželka už bude beztak v posteli, dcera bude ponořená do knížky a Jean bude zavřená u sebe v předním pokoji, kde jí udělal provizorní ložnici. Vzduch byl čistý, ale jemu se domů ještě nechtělo.

3

Miv

Další pondělí jsem stejně jako každý jiný den před začátkem školy vyzvedla Sharon.

Cestu k ní domů jsem znala stejně dobře jako příběhy Správné pětky. Zapnula jsem si větrovku až ke krku, aby mě ochránila před ledovým deštěm, a pochodovala jsem, co nejrychleji to šlo. Poslední pololetí jsme se učili o první světové válce a mě naprosto uchvátila představa mužů žijících v zákopech. Při pohledu na řadové domky v naší ulici jsem vzpomínala na zástupy bojem znavených vojáků ve školních učebnicích, po letech útrap a zanedbávání celých zafačovaných a dobitých. Procházela jsem ulicemi, které vypadaly jedna jako druhá, až jsem konečně došla do rozlehlejší čtvrti s více stromy, kde žila Sharon.

Vlastně nedávalo smysl, že jsem ji vyzvedávala. Do školy se totiž šlo stejnou cestou, kterou jsem k ní právě dorazila, ale já jsem k jejímu domu chodila ráda. Klidná, upravená ulice se mi líbila, byl v ní příslib něčeho, co u mě doma chybělo. Stály tu prostornější domy, mezi nimiž byly větší rozestupy, ale tím rozdíly nekončily. Šlo také o drobnosti, tady měli třeba těžké, sametové závěsy, na rozdíl od našich

průsvitných a kousavých, názvy domů na tabulkách, na rozdíl od čísel na dveřích, dvojité čerstvě natřené okna, na rozdíl od oprýskaných dřevěných. V Sharonině ulici panovalo klidné ticho, přerušované jen zvuky deště, zpěvem ptáků a občas projíždějícím autem, kdežto u nás neustále křičely děti, které si hrály na silnici, štěkali psi a ozývaly se pravidelné údery míče narážejícího do vlhké zdi.

Sharon na mě čekala na konci ulice, na hlavě měla kapuci, která jí schovávala blondáté kadeře, vyrazily jsme bok po boku jako už tolikrát předtím. Jestliže já bych ve Správné pětce byla klučičí George, Sharon by byla dobrosrdečná Anne. Nebyla na mně jediná oblina, jenom samé rovné čáry, připomínala jsem panáčky, které jsme kreslili ve škole: malá, rovná, s vlasy, které měly barvu myší šedi. Zato Sharon byla samá vlnka: blondáté vlasy sepnuté do gumiček, nosík kulatý jako knoflík a růžové šaty s puntíky. Dokonce i její písmo připomínalo bubliny. Bylo mi jasné, že jsme navenek působily jako zvláštní dvojice. Plynule jsme navázaly na rozhovor ze včerejška, jako by ho ani nic nepřerušilo.

Lidi, které jsme cestou do školy potkávaly, byli jako domy, co jsme mýjely, předvídatelní a pořád stejní. V osm patnáct jsme jako na povel jednohlasně zanotovaly „Dobré ráno!“ směrem k paní Pearsonové, která venčila svého uštěkaného Jack Russella. Pak nám bylo jasné, že pozdravíme i muže z občůdku se smíšeným zbožím a prohodíme s ním pár slov, protože bude venku urovnávat stojan s novinami. Řekne nám, že jsme „Dvě divošky“, a my se budeme smát, jako bychom to slyšely poprvé.

Těsně předtím než jsme tam došly, mě Sharon silně dloubla do žeber a tiše zasyčela: „Koukej!“ Sledovala jsem

její pohled a spatřila další známou osobu, jedinou, kterou jsme na naší cestě nezdravily, i když jsme věděly, že se jmenuje Brian. Pro nás to byl jenom ten „týpek v montérkách“.

Bylo mu okolo dvaceti a nikdy se na nás nepodíval. Vždycky měl oblečenou tu samou tmavě modrou kombinézu, celou umazanou od oleje, od kterého měl šmouhy i na obličej, a na hlavě měl naraženou pletenou čepici s bambulí, jejíž žlutá barva vtipně kontrastovala se zbytkem jeho oblečení. V ruce nesl igelitovou tašku, z níž vykukovaly noviny.

Nikdy jsme nevěděly, kdy se objeví, ale když k tomu došlo, hned jsme přešly na druhou stranu ulice, abychom se mu vyhnuly. Sharon ze začátku tvrdila, že je to kvůli tomu, že smrdí, i když jsme se k němu nikdy nedostaly tak blízko, abychom si to ověřily. Dřív jsme si myslely, že je neškodný, ale poslední dobou nás jeho ošuntělost začala víc než znepokojoval. Zrychlily jsme a minuly se s ním z bezpečné vzdálenosti druhé strany chodníku, Sharon mi svírala paži a táhla mě za sebou, nemohla se dočkat, až dorazíme k obchodu, do bezpečí.

Ještě bude chvíli trvat, než na nás dospělí z našeho okolí budou pohlížet jako na potenciální oběti Rozparovače. Sériový vrah teď cílil hlavně na mladé ženy a my jsme šly samy do školy. Tyto dvě skutečnosti si žily každá svým životem. Jenomže zatímco se o nás dospěláci vůbec nebáli, my jsme cítily, že se nad námi od vraždy Josephine Whitakerové neustále vznáší hrozivý Rozparovačův stín. Začaly jsem si víc všímat mužů, kolem kterých jsme procházely. Místo toho, abychom je hezky po yorkshirsku

pozdravily „Ey up“, hleděly jsme jim zkoumavě do tváře. Úsměvy, které dřív působily přátelsky, se najednou změnilly v slizké úšklebky, za nimiž se skrývalo něco, čemu jsme úplně nerozuměly, ale neměly jsme z toho dobrý pocit.

Minuly jsme obchod a propletly se několika zkratkami, které vedly přes hustě zarostlé uličky i přes dodaleka se táhnoucí pole, kde se na chvíli dalo zapomenout, že jsme děti vyrůstající v ponurém průmyslovém městě, a místo toho si hrát na dobrodruhy objevující venkovskou krajinu. Velká továrna s vysokými okny, kterými se nedalo nahlédnout dovnitř, obehnaná ostnatým drátem, nás upozornila, že se zase blížíme do civilizace. Pokaždé když jsme procházely okolo, se mi sevřelo hrdlo, protože jsem si vzpomněla na jedno z našich prvních „dobrodružství“, do kterého jsem nás obě zatáhla.

Loni jsem totiž na Vánoce dostala špionážní sadu a taky jsem viděla svou první Bondovku, *Goldfinger*, a tahle kombinace ve mně vyvolala přesvědčení, že továrna ve skutečnosti jenom skrývá ruské špiony. Své podezření jsem svěřila Sharon, která mě v něm bez váhání podpořila, stejně jako to tehdy dělala i s mými ostatními nápady, a pak jsem jednoho dne navrhla, že bychom mohly zkusit přelézt plot a dostat se dovnitř.

Sharon obrátila oči v sloup, jednoduše zaklepala na dveře a muže, co nám otevřel, poprosila, jestli si tu nemůžeme odskočit, že už to nevydržíme. To bylo poprvé, co jsem viděla, jak geniálně dokáže pod tlakem improvizovat, a byla jsem ohromená. Muž nás nasměroval k záchodům a upozornil nás, ať nikde jinde nešmejdíme, což

jsme si samozřejmě neodpustily, co kdybychom našly něco, co by podpořilo moji teorii o špionáži. Skončily jsme u dveří malé kanceláře, kde u odrbaného stolu seděl chlapík v běžovém obleku a kouřil. Tabákový dým stihl za ty roky obarvit dohněda i stěny.

„Copak tu hledáte?“ zeptal se klidně, jako by byl zvyklý na to, že mu do kanceláře nakukují dvě jedenáctileté holky.

„No... šly jsme na záchod, ale asi jsme se...“ začala vysvětlovat Sharon.

„Co tu děláte?“ vyhrkla jsem. Tehdy jsem ještě neuměla skrývat svou zvědavost. Chlapík se na mě zpoza stolu usmál a do obrovského hnědého popelníku, ve kterém se už vršila hora pomačkaných oranžovo-bílých nedopalků, típl cigaretu.

„Vyrábíme věci z kovu a z plechu.“ Ukázal na ceduli, kterou měl nad hlavou. *Schofieldské ocelárny*, stálo na ní. Vzaly jsme nohy na ramena. Žádní Rusové tam nebyli, jenom Kenneth Pearson, který bydlel v naší ulici, a když jsme odcházely, pozdravil nás slovy „Ey up“. Tahle výprava nedopadla úplně tak, jak jsem si představovala, a od té chvíle jsem kolem budovy vždycky prošla co nejrychleji, abych na to nemusela vzpomínat.

Když jsme zabočily ke škole, směr nám obvykle ukazoval nápis *W-GS GO HOME*, asi třicet centimetrů vysoké graffiti, nasprejované na stěně opuštěné továrny. Ten den je ale zakrýval obrovský bílý plakát. Zastavila jsem se a zírala na něj. Zabíral téměř celou horní polovinu fasády a uvozoval ho slova: *Yorkshirská policie západ*. Pod tímhle titulkem se vyjímal věta vytištěná velkými

tučnými písmeny: *POMOZTE NÁM ZASTAVIT ROZPAROVAČE, ZABRAŇTE DALŠÍM VRAŽDÁM.*

Měla jsem pocit, jako by mluvili přímo ke mně.

Sharon dál vykládala a teprve po pár krocích si všimla, že nejdu vedle ní, a taky se zastavila.

„Co je?“ zajímalo ji.

„Myslíš, že ho známe?“ zamyslela jsem se. „Myslíš, že ho každý den potkáváme, a nemáme o tom ani tušení?“

Sharon na mě zírала a trochu krčila nos, jako by tu myšlenku chtěla zavrhnout. „Nechci na to myslet,“ odpověděla. „Pospěš si, jinak přijdeme pozdě.“

Jenomže já na to nedokázala přestat myslet a každodenní lákavé volání tohoto plakátu způsobilo, že jsem Rozparovače hledala všude, v každém muži, kterého jsem potkala.

Krátce potom jsme jeli na školní výlet do městečka Knaresborough nedaleko Harrogate v severním Yorkshiru. Tetička Jean to místo nazvala „nóbl Yorkshire“. Vyslovila to se stejným pohrdáním, s jakým obvykle vyslovovala *na jihu*, ale když jsem toho rána vstala, připravila mi svačinu a podrobně sepsala všechno, co jsem si na ten den měla sbalit. Další seznam. Na vršku vybledlé žluté stránky, kterou vytrhla ze sešitu, stálo jejím úhledným písmem plným kudrlinek dvakrát podtržené *Nezapomeň*, což mi vykouzilo úsměv na tváři.

Postávali jsme u autobusu s flekatým oranžovým lakem a čekali jsme, až si nastoupí Neil Callaghan s Richardem Collierem. Tihle dva kluci vymysleli hru na „Rozparovače“ a vědělo se o nich, že se rádi rvou. Někdo je už dokonce viděl kouřit. Všichni předpokládali, že si zaberou zadní

sedačky. Když okolo nás procházel Richard, vytáhlý dlouhán s ledově modrýma očima, poslal směrem k Sharon vzdušný polibek. Sharon protáhla obličej a protočila oči, ale já jsem si všimla, že její pihaté tváře dostaly jemný růžový nádech. I tak jí to pořád slušelo.

Nedokázala jsem si přesně vybavit, kdy to začalo — že se kluci k Sharon začali chovat jinak —, ale postupně jsem si uvědomila, že přitahuje jistý druh pozornosti, zatímco já ne. Předstírala jsem tedy, že kluky a občas i dospělými muži, kteří na Sharon zírali nebo se před ní naparovali, pohrdám. Občas mi ale z toho, že jsem pro ně neviditelná, bylo strašně úzko.

„Uhni,“ vyštěkl Richard na nenápadného chlapce jménem Ištiják, který se zrovna chystal nastoupit. Ištiják beze slova ustoupil stranou a my jsme se Sharon nasedly jako další, do nosu nás praštil ostrý pach zatuchlého tabáku a chlorového čističe. Jako obvykle jsme zamířily doprostřed vozu, zatímco vepředu, pod ochranou učitelů, pana Warea a slečny Staceyové, se usadili tišší studenti jako Ištiják.

Cestou tam jsem mlčela, dívala jsem se z okna a ze všech sil jsem potlačovala nevolnost. Stephen Crowther se už vepředu ke znechucení všech okolo vyzvracel do kyblíku. A já jsem sice potají nesnášela to, že si mě kluci z naší třídy nevšímají, ale bylo mi jasné, že o *tenhle* typ pozornosti opravdu nestojím.

Sharon si nadšeně vykládala s holkama za námi a v autobuse bylo čím dál víc hluku. Neil s Richardem se naoko poštuchovali a ostatní vykřikovali rýmovačku, která mezi lidmi kolovala od voleb. Na levou ruku jsme si načmárali

panáčka, vyhodili jsme ruku do vzduchu a u toho pohybu jsme vyvolávali:

*„To je Maggie Thatcherová,
koukej, jak je hopsavá,
žuchne buchne, bác a prásk,
po Thatcherce zbyl jen prach.“*

Když jsme to dořekli, vítězoslavně jsme ukázali dlaň druhé ruky, kde jsme měli nakreslenou čmáranici — Margaret Thatcherová spadla do nicoty.

Když rámus doputoval až dopředu, pan Ware zvedl hlavu a okamžitě se rozhostilo tichu. Zíral na nás, vypadalo to, že každého z nás několik vteřin provrtává pohledem, aby nás ani nenapadlo pochybovat o tom, kdo tu má poslední slovo. Nakonec sklopil zrak k papíru před sebou a řekl: „Takže vážení, matka Shiptonová se narodila roku 1488 a proslavila se jako knaresboroughská věštkyň. Tuší někdo z vás, co to slovo znamená?“

„Ne, pane Ware,“ odpověděli jsme všichni jako na povel, až na Stephen Crowthera, který měl ještě pořád hlavu v kýblu.

„To znamená, že uměla vidět do budoucnosti. Žila v jeskyni, kterou navštívíme, a všichni ve městě ji považovali za podivínku — trochu jako tebe, Crowthere,“ dodal a podíval se na chudáka Stephen. „Její ,zkamenělá studna‘ je prý začarovaná a někteří říkají, že když do ní hodíte minci, splní se vám přání.“ Při těch slovech protočil oči a zavrtěl hlavou, takže bylo jasné, co si o téhle zvěsti myslí on.

Mně se ale stará matka Shiptonová i její studna zamlouvaly.

Když jsme dorazili do Knaresborough, bylo teplo a slunečno, zato v jeskyni to páchlo zatuchlinou a vlhkem a u studny bylo temno a chladno. Rozléhalo se tam pomalé, rytmické kapání vody a hračky, boty, klobouky a konvice visící u vstupu vypadaly jako z kamene, skoro jako by sem spadly z nějaké strašidelné pohádky. Pomyslela jsem si, že slovo *zkamenělé* asi nejlépe vystihuje věci, co se tu před námi zjevily.

„Tak teď se všichni ztišíme. Pěkně poslouchejte,“ zavolala na nás slečna Staceyová. „Připravte si mince a rozmyslete si, co si budete přát. Klidně si dejte načas, mělo by to být něco, u čeho vám nebude vadit, že se to vyplní. A hlavně si pamatujte, že přání nesmíte nikomu prozradit, jinak to nebude fungovat.“

Stála jsem před studnou a hlavou se mi honilo několik možností. Podívala jsem se na Sharon, která kvůli vlhkému zápachu krčila nosík. Jedna možnost byla přát si její dlouhé blondáté vlasy, protože za své hnědé, ostříhané na kluka jsem se trochu styděla. Pak mě taky napadlo, že bychom se mohli vrátit do minulosti, do doby předtím, než se máma změnila. Jenomže mi bylo jasné, že *tak* kouzelná tahle studna nebude. A ještě jsem zvažovala i přání, abychom se nepřestěhovali na jih, abych nemusela nikdy opustit Sharon.

Nakonec jsem si ale přála něco, co zasáhne do života všech, které znám, tohoto přání budu později hluboce litovat.

Hodila jsem penci do studny a přála jsem si, abych to byla já, kdo dopadne yorkshirského Rozparovače.

Sharon a já bychom se neskamarádily, nebýt její maminky Ruby. Jednu neděli přišla v kostele za mnou a za tátou. Bylo to krátce potom, co se máma změnila a přestala tam chodit, ale táta v tom pokračoval. Ještě pořád věřil. Nebo možná chodil jenom poslouchat, jak zpívám v kostelním sboru, což jsem dělala každou neděli. Byla to jedna z mých nejoblíbenějších činností, protože mi připomínala mámu. Měla jsem přitom pocit, že je někde hodně blízko. Asi o rok později tam přestal chodit i on. Tetička Jean do kostela nikdy nechodila. „Dobročinnost začíná doma,“ tvrdila vždycky.

Bylo po ranní bohoslužbě, během které se farář modlil za duši Jean Jordanové, poslední oběti Rozparovače, o níž se mluvilo v televizi. Tehdy to ještě nikoho moc netrápilo. Měli jsme pocit, že je od našeho malého městečka hodně daleko. Lovil ve velkoměstech a o jeho obětech se soucitně šeptalo. Nebyli to lidi jako my. V kostele jsme byli v bezpečí, ukolébáni pocitem vlastní poctivosti.

Stáli jsme u vchodu a já jsem zírala na drolící se náhrobky před sebou, které obrůstal mech. Uvažovala jsem, jestli zavražděné ženy pohřbívali právě tady. Bylo pro ně vůbec na kostelním hřbitově místo, když se o nich mluvilo jen polohlasem? Chtěla jsem se na to zeptat táty, ale on si zrovna šeptal s Ruby, a tak jsem čekala. Nakonec si mě všimli a Ruby se ke mně naklonila, obklopoval ji obláček vůně Charlie. Zamrkala jsem a ona se usmála a zeptala se: „Co kdyby ses k nám někdy zastavila na večeri? Že bys tatínkovi s maminkou dopřála trošku oddechu.“

Nevěděla jsem, čím je můžu tak vyčerpávat, že potřebují pauzu, ale Ruby vypadala jako špionka Purdey ze seriálu

The New Avengers, její usměvavou tvář lemovaly blondáté vlasy sestříhané na páže a mě přitahovala ona i její sladce vonící úsměv. Vlastně to k ní táhlo všechny, dokonce i mého tátu.

„Ano, ráda, paní Parkerová,“ vyhrkla jsem a ani jsem se nesnažila skrýt nadšení v hlase.

Když jsem k Parkerovým poprvé stoupala po příjezdové cestě, podlamovaly se mi nohy. Zoufale jsem si přála chytit se táty za ruku, ale bylo mi už deset a věděla jsem, že jsem na to moc velká. Sharonin dům stál hrdě o samotě, jeho široká výsuvná okna s dokonale bílými rámy nabízela pohled do světa plného pohodlí a pořádku. Ve dveřích se objevila Ruby a hned za ní Sharon — zahlédla jsem jedno velké modré oko, které vypadalo jako namalované, a její kudrnaté blondáté vlásky jako půlku svatozáře. Sharon už jsem samozřejmě znala z dřívějšíka, chodily jsme do stejné školy, ale vnímala jsem ji spíš jako postavu z pohádky — princeznu nebo skřítku — a do takových příběhů jsem já nezapadala. Pak se objevila celá, vyběhla zpoza mámy a natáhla ke mně ruku. Jenom jsem na ni nechápavě zírala, a tak mě chytila a vtáhla dovnitř a pak nahoru po schodech do svého pokoje. Celá natěšená mi chtěla ukázat tapetu s obrázky od Holly Hobbieové a taky panenku ve stejném stylu. Táta a Ruby si dál povídali na zápraží. A já jsem se ani nerozloučila.

Sharon měla víc plyšáků a panenek, než jsem kdy vlastnila já, byli seřazení po celé délce její postele. Jako zaražená jsem seděla na malé stoličce u jejího toaletního stolku, připomínaly mi jakousi duhově zbarvenou sledovací jednotku. Nechtěla jsem se ani hnout, abych náhodou něco

nepokazila nebo aby mě nevykázali pryč. Sice jsem se cítila nesvá, ale přála jsem si tam zůstat tak zoufale, až to skoro bolelo. Vnímala jsem, že mi hoří tváře, jednak za to mohly jejich neživé pohledy a také k tomu přispívalo nezvyklé teplo sálající z radiátoru.

Seděla jsem mlčky a vyčkávala. Už jsem totiž zjistila, že stačí zůstat potichu a lidi toho o sobě spoustu prozradí. Během chvíle jsem se dozvěděla, že Sharon má ráda morčata a její nejoblíbenější hračka je panenka od Holly Hobbieové, kterou podle mě pojmenovala trošku nudně Holly. „Ty toho moc nenamluvíš, že?“ zeptala se s hlavou nakloněnou na jednu stranu, jako bych byla záhada, kterou neumí rozlousknout.

„Ráda poslouchám,“ odpověděla jsem.

Ve chvíli, kdy nás Ruby zavolala dolů na večeři, o mně Sharon pořád ještě nic nevěděla, ale já jsem cítila, jak díky jejímu vytrvalému štěbetání a vřelosti začínám roztávat.

Když jsme dojedly rybí prsty, hranolky a hrášek — dokonce i jídlo tady mělo pestřejší barvy než naše obvyklé šedohnědé kombinace doma —, chystala jsem se slézt ze židle.

„Kam jdeš? Ještě bude zákusek,“ zastavila mě Sharon.

Ode dne, kdy se máma změnila, z našich životů zmizelo všechno, co by se dalo považovat za dobrotu, a já jsem úplně zapomněla, že něco jako zákusky existuje. Ruby před nás postavila misky s roládou a vanilkovým pudinkem a já měla při každém soustu pocit, že se rozplynu blahem. Spokojeně jsem si pobrukovala a vtom jsem si všimla, že mě Ruby i Sharon upřeně pozorují — v Rubyiných očích se kromě něhy dal rozpoznat i nádech bolesti.

Už jsem si zvykla, že mi mámy jiných dětí věnují podobné pohledy.

Než mě přišel táta vyzvednout, Ruby mi do ubrousku zabalila kousek koláče, jako bychom byly na narozeninové oslavě. „Tady máš,“ řekla. „Můžeš si ho dát zítra jako zákusek.“ Políbila mě na čelo a tenhle rituál opakovala každý čtvrtek, když jsem u nich bývala na večeři, až do chvíle, kdy se to všechno změnilo.

Takže Sharon neměla jinou možnost než se se mnou skamarádit, ale byla hodná, a tak to stejně udělala. Vlastně jsme se k sobě nějakým způsobem hodily, naše přátelství bylo jako houpačka. Já jsem měla nápady a Sharon je realizovala. Navzájem jsme se vyrovnávaly. Nedokázala jsem si život bez ní představit.

A proto jsem nemohla dovolit, abychom se odstěhovali z Yorkshiru.

Od chvíle, kdy jsem vyslovila svoje přání, mi Rozparovač začal pronikat i do snů. Trápila mě opakující se noční můra, ve které mě muž bez tváře zavřel dozadu do špinavé bílé dodávky. Nějak jsem poznala, že mě veze pryč, a tloukla jsem na dveře, ale nic se neozývalo a já jsem věděla, že mě nikdo neslyší.

Ve dne jsem dychtivě hltala zprávy. Co policii unikalo? Jak by se dal najít? V novinách *Yorkshire Chronicle* byl otištěný rozhovor s jedním z policistů, který mluvil o „spleti-
tém vyšetřování a nutnosti být důsledný a organizovaný“. Většinu z toho jsem nerozuměla, ale na ta slova jsem se upnula. Připomněla mi tetičku Jean a její seznamy, pomoci kterých se snažila vnést do našich životů pořádek.

Tehdy ve mně vyklíčil zárodek nápadu.

Pohrávala jsem si s myšlenkou, že své přání prozradím Sharon. Vzpomněla jsem si na varování slečny Staceyové, že když ho člověk prozradí, tak se nesplní, ale já jsem věděla, že pokud chci Rozparovače vypátrat, budu potřebovat pomoc. Nakonec jsem usoudila, že to je v pořádku: Sharon se nepočítala, protože to bylo, jako bych to prozradila sama sobě. A tak jsem to téma naťukla ve chvíli, kdy jsem zase byla u Parkerových na večeri.

Byly jsme u Sharon v pokojíčku a já jsem ležela na posteli a listovala starým časopisem *Blue Jeans*. Plyšáky i obrázky Holly Hobbieové na zdi nedávno nahradila tapeta se vzorkem, lesk na rty a plakáty kapely Blondie, které si Sharon vyprosila, když oslavila dvanácté narozeniny. Ale na polštáři jí pořád ležela panenka Holly, to mi udělalo radost. Sharon seděla u toaletního stolku, špulila na sebe rty a blondáté lokny si přidržovala ve vysokém culíku, přesně jako dívka na obálce.

„Něco mě napadlo,“ spustila jsem. „Něco fakt důležitého,“ dodala jsem, abych tenhle nápad odlišila od řady dalších pošetilých výmyslů, do kterých už jsem nás obě stáhla zatáhnout. Továrna plná ruských špehů byl první, ale rozhodně ne poslední. Pak jsme nějakou dobu předstíraly, že jsme čarodějnice, a sesílaly jsme kouzla na lidi, které jsme neměly rády. Následovalo krátké období, kdy jsme věřily, že jeden z našich učitelů je ve skutečnosti robot. Občas jsem se bála — v poslední době čím dál častěji —, že příště mě Sharon na tyhle fantazijní výpravy nechá jít samotnou. Tentokrát se na mě podívala v zrcadle, zvedla obočí, vzala do ruky tělový sprej Impulse a celá se do něj

zahalila. Jeho sladká vůně byla tak silná, že jsem se rozkašlala.

„Na mimozemšťany si už hrát nebudu,“ prohlásila.

Zakuckala jsem se a celá jsem zrudla. Na tuhle taškařici, s níž jsem přišla poté, co jsme poprvé viděly *Star Wars*, jsem už stihla zapomenout.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Tohle se týká Rozparovače. Co kdybychom ho zkusily najít?“

„Co tě to proboha zase napadlo?“ vyhrkla. „Jak bychom mohly *my dvě* chytit yorkshirského Rozparovače, když to zatím nezvládla ani policie?“

Povzdechla jsem si. Sharon začala moje nápady zpochybňovat teprve nedávno a nedá se říct, že by to našemu přátelství prospívalo. Ale měla pravdu. Jak bychom ho mohly chytit? Potřebovaly jsme nějaký plán, způsob, jak shromáždit a utřídit stopy.

Vzpomněla jsem si, co ten policista říkal o organizaci, a taky na tetu Jean a její sešit a můj nápad začal dostávat pevné obrysy. Najednou se mi rozsvítilo.

„Uděláme seznam,“ oznámila jsem. „Seznam věcí a lidí, kteří nám připadají podezřelí. A pak... pak je prozkoumáme.“

„A proč bychom to jako měly dělat?“ namítla Sharon.

„No když ho chytíme, tak bychom mohly dostat tu odměnu, co policie nabízí,“ vysvětlovala jsem. „Jenom si představ, co všechno bychom si za ni mohly koupit! Všechny ty knížky, lesky na rty a sladkosti.“

Sharon se teď na mě v zrcadle culila.

„A i kdyby nám ji nedali, představ si, kolik prostitutek bychom zachránily.“